

„българския народъ своята скърбъ и своето възмущение, които имъ сж причинили извѣстията за извършенитѣ „въ България турски свирѣпства; тѣ симпатично посрѣщатъ подадения на шестѣтѣхъ велики европейски сили „отъ българскитѣ делегати мемоаръ и се задължаватъ да „пристоятъ и помогнатъ споредъ силитѣ си на г. г. Цанковъ и Балабановъ за успѣха на мисията, съ която сж „натоварени отъ отечеството си. Събранието нѣма публиченъ, а частенъ характеръ за привѣтствие на българскитѣ делегати, но нѣма съмнѣние, че въ Англия „този приемъ ще се посрѣщне навсѣкждѣ съ горещо „съчувствие и съ ентусиазъмъ.“

Ораторътъ послѣ спомена вѣстникъ „Дейли Нюзъ“, въ който бѣха обнародвани допискитѣ за извѣстнитѣ турски свирѣпства, и каза за него, че, когато великобританскиятъ посланникъ въ Цариградъ спалъ, а министерството на външнитѣ дѣла (Foreign Office) отричало всичко, този вѣстникъ излѣзе и извърши онова дѣло, което прѣнебрѣгна да извърши дипломатията въ една отъ най-големитѣ кризи си въ съврѣмената история. „Българскитѣ делегати, които сж сега между насъ тука, каза най-сетнѣ ораторътъ, не искатъ отъ английския народъ намѣса съ жертви по източнитѣ работи, тѣ искатъ само да издигне той гласа си и да даде съдѣйствието си за спасение и по-честитъ животъ на злощастното имъ сега отечество.“

Събранието одобри съ аklamация тази кратка рѣчь на оратора, поддържана послѣ и отъ уважаемия пасторъ г. Дентонъ (O. V. Denton).

Дойде сега редътъ и на българскитѣ делегати; но единъ — двама приятели бѣха ги увѣдомили, че нѣкои си англичани живѣещи въ Турция прѣдставлявали въ нѣкои свои частни писма както извършенитѣ турски свирѣпства, така и българскитѣ оплаквания за извънмѣрно